

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/130/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6116010268
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bc. Viktor Marko, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6116010268.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jána Bednára a sudcov JUDr. Štefana Nováka, LL.M. a JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD., v trestnej veci obžalovaného 1/ J. L. a obžalovaného 3/ A.. L. L., pre obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 4 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 31. januára 2023 v Banskej Bystrici odvolanie krajského prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4Tk/3/2020 zo dňa 15. júna 2022, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie krajského prokurátora zamieta.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4Tk/3/2020 zo dňa 15. 06. 2022 boli obžalovaný 1/ J. L. a obžalovaný 3/ A.. L. Beniak podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodení spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Banská Bystrica sp. zn. Kv/11/2015/6600-37 zo dňa 23. 03. 2016, pre obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 4 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa mali dopustiť na tom skutkovom základe, že

J. L. ako podpredseda správnej rady a súčasne zamestnanec spoločnosti Nemocnice a polikliniky, n.o. so sídlom B. č.XX, L., IČO 36 077 992 (ďalej len NaP, n.o.) dohodol podmienky dodania a financovania zdravotníckeho zariadenia - lineárneho urýchľovača CLINAC 600C, pričom uvedené zariadenie NaP, n.o. Bratislava nadobudla za cenu vo výške 74.734.939,- Sk bez DPH (88.934.577,40 Sk s DPH), kedy takto umelo vytvorený cenový rozdiel vo výške 57.872.945,10 Sk s DPH (1.921.029,84 € s DPH), ako prospech dosiahnutý trestným činom uvedeným v bode 1, bol následne prevedený do vlastníctva J. L. a to takým spôsobom, že Ing. L. L. takto získanú finančnú hotovosť bez zmluvného podkladu previedol z účtu spol. recafin s.r.o. č. XXXXXXXXXX vedeného v Tatra banka a.s., so sídlom Bratislava, Hodžovo námestie 3, IČO 00 686 930, pobočka B. nad P., v dvoch platbách a to vo výške 25 mil. Sk dňa 22. 10. 2008 a vo výške 20 mil. Sk dňa 03. 11. 2008 na bankový účet spoločnosti Fonrimas Co. Limited so sídlom 251 Henessy Road Hong Kong, číslo účtu XXXXXXXX - XXXXXXXX-XXXXXXX vedeného v H. L. B.. H., pričom tieto platby boli na uvedený účet pripísané v dňoch 27. 10. 2008 a 05. 11. 2008, kedy s týmto účtom bol oprávnený disponovať J. D., následne boli tieto finančné prostriedky dňa 29. 10. 2008 a 11. 11. 2008 prevedené na spoločnosť Metronx Ltd. so sídlom Y. L., Z. R S. XX R. P., W. č. ú. XXXXXXXX-XXXXXXX-XXXXXXX taktiež vedeného v H. L. B.. H., ktorým bol opätovne oprávnený disponovať J. D. a následne boli tieto finančné prostriedky zo spoločnosti H. Z.. poukázané prostredníctvom účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX vedeného v R. sporiteľňa, a.s., so sídlom L. V. XX, A. XX XXX XXX, na ktorom sa účtovalo finančné vysporiadanie operácií zahraničného platobného styku, realizované prostredníctvom clearing, na účet J. L., č. ú. XXXXXXXXXX vedený v V. L. a.s., pobočka B. nad P., dňa XX. 10. 2008 vo výške 19.990.179,35,- Sk (XXX.XXX,XX €) a 13. 11. 2008 vo výške 24.990.381,45 Sk (829.528,69 €), pričom predstieraným dôvodom uvedených platobných operácií z

účtu spol. Metronx Z.. na účet J. L. mal byť prevod časti obchodného podielu J. L. v spol. N. R., s.r.o. zodpovedajúci výške vkladu 30.000,- Sk (995,82 €), z pôvodného obchodného podielu zodpovedajúceho výške vkladu 200.000,- Sk (6.638,78 €), na podklade zmluvy o prevode obchodného podielu z 10. 10. 2008, hoci spol. Univeral Slovakia, s.r.o. bola na podklade daňových priznaní z rokov 2001 až 2008 v pretrvávajúcej strate, kedy v účtovných obdobiach bezprostredne predchádzajúcich a nasledujúcich predmetnému prevodu časti obchodného podielu vyplýva, že v súvahách za roky 2007 až 2008 spol. Univeral Slovakia, s.r.o. mala na strane aktív spolu majetok vo výške 18.598.000,- Sk, tvorený z 96.33 % pohľadávkami z obchodného styku, pričom na strane pasív mala spolu vlastné imanie a záväzky vo výške 18.598.000 Sk, kedy výsledok hospodárenia v týchto rokoch bol 0,- Sk, pričom v súvahe za rok 2009 mala na strane aktív spolu majetok vo výške 617.341,- € (18.598.015,- Sk), tvorený z 96.33 % pohľadávkami z obchodného styku, pričom na strane pasív mala spolu vlastné imanie a záväzky vo výške 0,- €, kedy výsledok hospodárenia v týchto rokoch bol - 121.457,- €, pričom na podklade výkazu ziskov a strát spoločnosti za roky 2007, 2008 a 2009 mala táto výsledok hospodárenia za účtovné obdobie rokov 2007 a 2008 po zdanení 0,- Sk a za rok 2009 -121.457,- €, pretože skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku podal priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie intervenujúci prokurátor, ktoré neskôr písomne odôvodnil v podstate tým, že pokiaľ ide o kruciálnu argumentáciu okresného súdu ohľadne dôvodnosti navýšenia kúpnej ceny, tak je pravdou, že tak obžalovaní, ako aj obhajoba v priebehu konania argumentovali takéto navýšenie (vo výške 86,32%) zmluvným 10 ročným servisom, ktorého hodnotu sami odhadli na 1 mil. Eur. Opätovne detailne rozviedol chronológiu zmluvných vzťahov pokiaľ ide o servis predmetného zariadenia. Podľa zmluvy o servisnej činnosti medzi objednávateľom NaP, n.o. a poskytovateľom recafin, s.r.o. z 30. 09. 2008, tak v zmysle čl. 5 bol výkon predmetnej servisnej činnosti bezodplatný, následne bol bezodplatne dohodnutý i upgrade predmetného zariadenia. Táto zmluva nadobudla platnosť a účinnosť až 01. 01. 2012. Následne, v zmysle dohody o prevode práv a povinností zo dňa 09. 03. 2009 spoločnosť Vesper Slovakia, s.r.o., prebrala všetky práva a povinnosti zo zmluvy o servisnej činnosti. Povinnosti zo zmluvy o servisnej činnosti mal samostatne vykonávať objednávateľ, ergo na vlastnú zodpovednosť, pričom bola predložená faktúra, kedy NaP, n.o. vyfakturovala spoločnosti Vesper Slovakia, s.r.o., sumu vo výške 40.553,46 Eur na podklade vykonaných servisných činností vykonaných za rok 2012. Súčasne však bola dňa 01. 03. 2012 uzatvorená zmluva o servisnej činnosti medzi NaP, n.o. a spoločnosťou AMEDIS, s.r.o. Táto spoločnosť poskytovala záruku na samotné zariadenie od 06. 05. 2009 do 06. 11. 2009 a následne bola podpísaná servisná zmluva s NaP, n.o. dňa 01. 03. 2012, platná odo dňa podpisu na dobu neurčitú. Na druhej strane však na podklade kúpnej zmluvy č. 2008/001 bola záruka poskytovaná na 24 mesiacov od prevzatia predmetu zmluvy, teda do 23. 07. 2010. V tejto súvislosti je prinajmenšom otázne časové obdobie uzatvorenia zmluvy o servisnej činnosti medzi objednávateľom NaP, n.o. a poskytovateľom, spoločnosťou recafin, s.r.o., z 30. 09. 2008, pretože tá mala byť uzatvorená približne 2 roky pred uplynutím zmluvnej záručnej doby, resp. jej platnosť mala nastať viac ako 16 mesiacov po uplynutí zmluvnej záručnej doby. Teda na podklade týchto zmlúv obdobie od 24. 07. 2010 do 31. 12. 2011 nebolo pokryté žiadnou zárukou. Tiež poukázal na ďalšiu zmluvu o servisnej činnosti zo dňa 01. 03. 2012 medzi NaP, n.o. a AMEDIS, s.r.o., v zmysle ktorej je vykonávanie odplatnej servisnej činnosti za mesačnú paušálnu cenu vo výške 2.519,40 Eur s DPH. Tu dal do pozornosti výpoveď svedka Ing. H. R., ktorý na hlavnom pojednávaní uviedol, že predmetná zmluva bola podpísaná na žiadosť spoločnosti NaP, n.o., túto verziu si vybrali zástupcovia tejto spoločnosti a ide o štandardnú zmluvu, ktorú spoločnosť AMEDIS, s.r.o. podpisuje so svojimi klientmi. Toto vyjadrenie jednoznačne potvrdzuje, že jeho klient sa s textom tejto zmluvy oboznámil po tom, čo bola poskytnutá zo strany spoločnosti AMEDIS, s.r.o. Zaujímavou je potom skutočnosť, že táto zmluva, uzatvorená 01. 03. 2012, je v miere nie nepodstatnej zhodná čo do koncepcie, jazykovej štylizácie, dokonca doslovného znenia jednotlivých ustanovení, so zmluvou o servisnej činnosti medzi NaP, n.o. a recafin, s.r.o. zo dňa 30. 09. 2008, teda so zmluvou, ktorá mala byť uzatvorená 4 roky skôr. Ďalej uviedol, že spoločnosť NaP, n.o. bola transformovaná na spoločnosť NaP, a.s., a spoločnosť Svet zdravia, a.s., odkúpila akcie spoločnosti NaP Holding, a.s., kedy práva a povinnosti z leasingovej zmluvy boli postúpené na Svet zdravia, a.s., ktorá pokračovala v platbe leasingových splátok. Do spisu bol zabezpečený Zoznam dokumentov v rámci due diligence, pričom v zmysle bodu 9.18, ktorý je označený ako Servisné zmluvy, nie je uvedená žiadna zmluva, ktorá by bola v čase prevodu práv a povinností medzi uvedenými spoločnosťami evidovaná v spoločnosti NaP, a.s. Okresný súd tak rezignoval na argumentáciu ohľadne dôkazných prostriedkov, ktoré teóriu o servisnej zmluve na 10 rokov celkom zjavne vyvracajú. V ďalšej časti poukázal na argumentáciu okresného súdu znaleckým posudkom č. 2/2014, kedy okresnému súdu zjavne ušlo, že znalec posudzoval spôsob účtovania predmetného zariadenia v účtovníctve NaP, n.o., hoci obžalovaní nie sú obžalovaní zo spáchania daňového trestného

činu a súčasne znalec sám uviedol, že nebol oprávnený skúmať, či hodnota stroja mala vplyv na vzniknutú škodu, teda či stroj mal takú hodnotu, akú mal. Taktiež znaleckým posudkom č. 34/2020, v ktorom znalec odpovedal na otázky týkajúce sa primeranosti ceny dohodnutej v kúpnej zmluve, ako aj na otázky týkajúce sa spôsobenia škody, hoci takéto otázky sú otázkami právnymi, na ktoré znalec v zmysle Trestného poriadku nie je oprávnený odpovedať, teda tento znalecký posudok je pre účely konania nepoužiteľný. Záverom poukázal na § 46 ods. 1 Trestného poriadku, v zmysle ktorého má poškodený právo, nie povinnosť uplatniť nárok na náhradu škody. Táto skutočnosť však nemá reálny vplyv na fakt, či škoda ako taká spôsobená bola, alebo nie. Akceptácia vyjadrenia poškodeného NaP, n.o. čo do spôsobenia škody konaním obžalovaných nie je konformná s § 48 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého ak ide o uplatnenie nároku na náhradu škody, prechádzajú práva, ktoré tento zákon priznáva poškodenému, aj na jeho právneho nástupcu. Teda tzv. nepriamy poškodený, na ktorého prešiel nárok na náhradu škody, nie je poškodeným pre účely § 211 ods. 1 Trestného poriadku, nakoľko s ohľadom na § 48 ods. 4 Trestného poriadku prechádzajú na právneho nástupcu poškodeného len tie práva, ktoré Trestný poriadok priznáva poškodenému v súvislosti s uplatnením nároku na náhradu škody. Súd svoju argumentáciu prispôbil postupu podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, kedy dôkazné prostriedky odporujúce tomuto postupu cielene opomenul, kedy v prípade, že by sa súd týmito dôkazmi aspoň pokúsil zaoberať, musel by dôjsť k záveru, že tieto jednotlivé, ako i vo vzájomných súvislostiach vyššie uvedené postup priamo vylučujú. Na základe uvedeného preto navrhol, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

K podanému odvolaniu sa vyjadril obžalovaný 3/ Ing. L. L. prostredníctvom svojho obhajcu, a to podaním zo dňa 03. 10. 2022, v ktorom v podstate uviedol, že prokurátor sa v odôvodnení odvolania zaoberal v podstate len otázkou, či konaním obžalovaných vznikla škoda. Napadol závery znaleckého dokazovania, a na základe vlastných špekulácií usúdil, že z vyšetrovacieho spisu vyplýva existencia vzniku škody. V rámci odvolania nenavrhol žiadne dôkazy vo forme iného znaleckého dokazovania, ktoré by spochybňovali závery súdu a obmedzil sa iba na vlastné špekulácie. Ďalej poukázal na to, že rozhodnutiu súdu predchádzalo rozsiahle dokazovanie, pričom súd konal na základe rozhodnutia Najvyššieho súdu v dovolacom konaní. Obžaloba bola podaná pre skutok, ktorý sa mal stať v roku 2008, teda do rozhodnutia súdu uplynulo 14 rokov. Napriek tomu prokurátor žiadal uznať obžalovaných vinnými a uložiť im prísne nepodmienečné tresty, čo samo o sebe svedčí o nerešpektovaní základných zásad spravodlivého procesu. Rozsudok súdu preto považuje za správny, zodpovedajúci zákonu. Záverom uviedol, že prokurátor sa odvolaním domáha, aby krajský súd zrušil a prikázal vec znovu prejednať a rozhodnúť, vôbec však neuviedol, v akom smere by sa malo opätovné prejednanie veci pred okresným súdom viesť a na základe akých nových dôkazov by mal súd pri opätovnom prejednaní veci rozhodovať. Podstatou odvolania je iný právny názor prokurátora na vykonané dôkazy, ktorý sa však opiera iba o jeho vlastné špekulácie o dôkazoch. S poukazom na uvedené, predovšetkým na správne a zákonu zodpovedajúce rozhodnutie okresného súdu navrhol odvolanie prokurátora zamietnuť.

K podanému odvolaniu sa vyjadril aj obžalovaný 1/ J. L. prostredníctvom svojho obhajcu, a to podaním zo dňa 21. 12. 2022, v ktorom v podstate uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozsudkom okresného súdu a so skutočnosťami v ňom uvedenými a rozhodnutie považuje za zákonné a správne, keďže bolo vydané zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a preukázaného právneho stavu. Nestotožňuje sa s prezentovaným názorom prokurátora, že súd svoju argumentáciu prispôbil postupu podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, kedy dôkazné prostriedky odporujúce takémuto postupu cielene opomenul a v prípade, že by sa týmito dôkazmi aspoň pokúsil zaoberať, musel by dôjsť k záveru, že tieto jednotlivé, ako i vo vzájomných súvislostiach tento postup priamo vylučujú. On má však za to, že okresný súd ku svojmu rozhodnutiu dospel na základe vykonaného rozsiahleho dokazovania, a to aj s ohľadom na rozsudok Najvyššieho súdu SR, a keďže dospel k záveru, že skutok v bode 1/ obžaloby, na ktorý je viazaný skutok v bode 2/ obžaloby nie je trestným činom, neostávalo mu nič iné, ako ho spod obžaloby oslobodiť. Ďalej uviedol, že prokurátor v odôvodnení odvolania na jednej strane cituje dôkazné prostriedky vykonané v konaní pred súdom, o závery ktorých tento oprel svoje rozhodnutie, a na strane druhej sa v prevažnej miere zaoberá len otázkou škody, teda či konaním obžalovaných vznikla škoda, pričom v tomto smere napáda závery znaleckého dokazovania, ako aj ďalšie dôkazy, o ktoré oprel okresný súd svoje rozhodnutie s argumentáciou existencie škody, poukazujúc na to, že tak obžalovaní ako aj obhajoba v priebehu trestného konania argumentovali navýšenie kúpnej ceny zmluvným 10 ročným servisom a následne v tejto súvislosti detailne rozviedol chronológiu zmluvných vzťahov pokiaľ išlo o servis zariadenia. Záverom uviedol, že prokurátor sa v odvolaní v prevažnej miere

zaoberal len otázkou škody a svojimi úvahami vytýkal okresnému súdu, že pri svojom rozhodovaní cielene opomenul dôkazné prostriedky, ktoré by odporovali postupu podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, pričom však nenavrhol vykonanie žiadnych nových dôkazov, ktoré by mohli závery súdu spochybníť. Na základe uvedeného preto navrhol, aby krajský súd podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie krajského prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že sa v plnej miere pridrižiava písomného odôvodnenia odvolania a navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obhajca v rámci verejného zasadnutia uviedol, že za oboch obžalovaných navrhuje, aby bolo odvolanie krajského prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuté.

Obžalovaný Ing. L. L. v rámci verejného zasadnutia uviedol, že sa stotožňuje s tým, čo uviedol jeho obhajca.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie prokurátora bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 ods. 1 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. V tejto súvislosti odvolací súd zistil, že odvolanie krajského prokurátora nie je dôvodné.

Krajský súd na úvod konštatuje, že prvostupňový súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. V súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení rozsudku vyčerpávajúcim spôsobom uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a prípadného trestu. Odôvodnenie rozhodnutia je teda zrozumiteľné, logické a presvedčivé, pričom sa v ňom prvostupňový súd vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami, najmä vo vzťahu k výroku o vine. V podrobnostiach preto krajský súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku (str. 17 - 21), s ktorým sa v plnej miere stotožnil.

Nad rámec odôvodnenia napadnutého rozsudku, s poukazom na odvolacie dôvody krajského prokurátora, krajský súd konštatuje, že na preukázanie viny obžalovaného, musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď v prejednávanom prípade existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov.

Z odvolania prokurátora a z jeho vyššie citovaných dôvodov vyplýva, že namieta správnosť postupu okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, na základe ktorého okresný súd dospel k nesprávnemu záveru, že skutok nie je trestným činom.

Pokiaľ prokurátor namieta hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa, tak krajský súd v tomto smere pripomína, že v súčasnej trestnoprávnej teórii a praxi platí neprekročiteľná zásada, že ak súd prvého

stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda že vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a vzájomných súvislostiach a pokiaľ urobil logicky odôvodnené skutkové zistenia, nemôže odvolací súd vstupovať do tohto hodnotenia dôkazov a nariadiť súdu nižšieho stupňa, k akým záverom má dospieť. Hodnotenie dôkazov je totiž výsostným právom súdu prvého stupňa, ktorý dôkazy vykonáva. Na základe týchto úvah možno potom vysloviť, že ak prvostupňový súd dospeje k určitému záveru a tento záver je výsledkom logického konania a uvažovania, nemožno mu potom vytknúť žiadne pochybenie. Z napadnutého rozsudku je totiž zrejme, ktoré skutočnosti vzal okresný súd za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa riadil pri vyhodnotení vykonaných dôkazov. Krajský súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že okresný súd jednotlivé dôkazy, o ktoré sa vo svojom rozhodnutí oprel, napriek výhradám odvolateľa, riadne vyhodnotil a vysporiadal sa so všetkými podstatnými skutočnosťami vyplývajúcimi z obsahu vykonaného dokazovania a postupoval v dokazovaní v súlade s vyššie zmieneným ustanovením Trestného poriadku.

Krajský súd opätovne konštatuje, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu je zistiteľné, akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušného ustanovenia zákona v otázke viny obžalovaných zo spáchania žalovaného skutku. Okresný súd pri dodržaní procesného postupu, a taktiež rešpektovaní práva obžalovaných na obhajobu, rozhodol v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania, na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie v intenciách uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/74/2018 zo dňa 25. 02. 2020, ktorý okresnému súdu prikázal, v akom rozsahu má dokazovanie vykonať (teda či príjem, ktorým disponovali obžalovaní v skutku popísanom spôsobom pochádzal z trestnej činnosti, a teda či sa skutok stal alebo nestal, a či je alebo nie je trestným činom).

Za danej dôkaznej situácie je aj z pohľadu krajského súdu v posudzovanej veci dôvodný záver, že nebolo preukázané, že žalovaný skutok v bode 2/ podanej obžaloby je trestným činom. V prejednávanej veci boli využité všetky dostupné možnosti na zistenie skutkového stavu veci, a to nielen v prospech, ale aj v neprospech obžalovaných, nie je možné už objektívne vykonať ďalšie dôkazy (pričom ako uvádzali obaja obžalovaní vo vyjadreniach k podanému odvolaniu prokurátor v tomto smere ani nenavrhol doplniť dokazovanie), ktoré by preukázali, že bola naplnená skutková podstata obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na ktorý je následne naviazaný trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti.

Krajský súd záverom k vykonanému dokazovaniu okresným súdom len uzatvára, že vo veci boli vypracované dva znalecké posudky, na hlavnom pojednávaní boli znalci aj vypočutí, pričom je zrejme, že v zmysle § 145 ods. 1 Trestného poriadku znalec nie je oprávnený riešiť právne otázky ani hodnotiť vykonané dôkazy, ani robiť právne závery. Jedine súd je oprávnený a aj povinný v rámci voľného hodnotenia dôkazov vysporiadať sa zákonným spôsobom so vzájomnými rozpormi medzi vykonanými dôkazmi. V rámci hodnotenia dôkazov nie je možné odvolať sa na hodnotenie dôkazov znalcom z akéhokoľvek odvetvia. V tomto smere krajský súd poukazuje aj na ustálenú judikatúru (napr. R 33/1981), v zmysle ktorej znalcovi neprináleží vykonávať hodnotenie dôkazov ani z hľadiska ich vierohodnosti, ani v tom smere, či skutočnosť, o ktorej podáva správu, je preukázaná. Avšak skutočnosť, že znalec v niektorej časti znaleckého posudku rieši právne otázky, ešte neznamená, že znalecký posudok ako celok nie je použiteľný pre potreby trestného konania. V procesnom postavení svedka - poškodeného boli v priebehu trestného stíhania postupne vypočutí štyria rôzni zástupcovia poškodeného, pričom každý jednoznačne uviedol, že obchodnej spoločnosti nevznikla žiadna škoda, práve naopak, kúpou lineárneho urýchľovača sa zvýšila kvalita poskytovanej zdravotnej starostlivosti. Okresný súd preto pri rešpektovaní zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku dospel k správnej záveru, že nebolo preukázané, že konaním obžalovaných bola pôsobená poškodenému akákoľvek škoda, teda nebola ani naplnená skutková podstata žalovaného trestného činu vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ podanej obžaloby. Keďže skutok pod bodom 2/ obžaloby, právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 4 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, je nevyhnutne viazaný na spáchanie inej trestnej činnosti, z ktorej pochádza príjem alebo vec, ktoré sú následne predmetom trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti, musel okresný súd podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodiť oboch obžalovaných spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom.

Záverom je teda možné zhrnúť, že aj oslobodenie obžalovaných spod obžaloby je zákonným rozhodnutím v prípade, ak prokurátor, ktorý zastupuje obžalobu, neunesie dôkazné bremeno. Preto okresný súd v tomto prípade nemal inú možnosť, ako oslobodiť oboch obžalovaných spod obžaloby.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v zmysle citovaného zákonného ustanovenia zamietol odvolanie krajského prokurátora ako nedôvodné.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.